

כל ישראל ערבים זה לזה

עוד חברינו עצורים ברפיח ובלטרון, עוד משפט חברינו תלוי על ראשינו, מתכנסים אנו, חברי יגור, עם ציבור ונציגים של ציבור למסיבה המוקדשת לפרשת המצור והמעצר, לא למען סיום הפרשה — כי היא לא נסתיימה, לא למען העלות שמחה במעוננו — כי היא ממנו והלאה, רק למען הפגיש את חלקי המחנה, שהיו שותפים במקומות שונים ובאמצעים שונים באותו המאבק אשר „מאבקה של יגור“ — ייקרא.

מול צבא פולש, רב כמות ורב זיון עמדנו בגופינו במאבק של שעות על זכותנו לחיות את חיננו, לקלוט את אחינו הנידחים, לבנות ביתנו ולהגן עליו. לא פתחנו שערים; — שערינו נפרצו. לא הלכנו למעצר — נסחבנו בכוח תוך היאבקות. החלטנו: לא יהיה כיבוש אלא תוך מאבק קשה. והיתה תכנית להחריב את בסיס קיומנו, את המשק. וזה לא עלה בידיהם. לא הכניע הצבא הרב את הישוב — של נשים, ילדים וקנים. בכל פינה — המשך של חיים, של עבודה. לא ישאר החי בלי טיפול. בכל הדרכים נתגנבו לרפת, ללול, לדיר — חברה וילד, וגם לשדה יצאו.

כל ריכוז של צבא, על מפקדיו הגבוהים ביותר, כל הטלת אימה של כוחו העצום, על ידי החדשים שבאמצעים — לא יועילו, לא יספיקו. לא יופקרו הילדים, לא יוצאו מבתיהם, ואם גם הוקף חלק מהמחנה בתיל לא תוכר הזכות לכך על ידי הישוב, לא יופקר הרכוש ולא ייסחב הישוב לתוך הגיטו — לא יהיה הדבר! יש עוד אמצעים לדכא את המשק: להחריב את המשק — וגם זה לא יהיה! „היה חדר אכילה יפה“ — נאמר: לא איכפת שיחרב משקו של ישוב כזה — נאמר — ואף גם זה לא יהיה.

„היה יפה חדר האכילה! ויתקיים! יגדל ויפרח המשק!“ — זאת היתה התשובה. התשובה בכפר ובעיר ובכל הארץ; של פועלי חיפה ומועצתם, של פועלי „נשר“ ופועלי „עלית“, של מוסדות ההסתדרות, של כל ישוב שכן, של כל ישובי הקיבוץ. הסיסמה הזאת, „שתהיה יגור, כפי שהיתה, ויותר מזה!“ היא היתה העידוד, היא היתה גם הנצחון.

ביום רביעי זה, כשעמדנו מאחורי השער, ליד הפרדס, שורות צפופות של פועלים ונוער, אנשי משקים ופועלי העיר, טובי המקצוע בחקלאות, ותיקי העבודה ונערים צעירים, חבר וחברה — הוא היה העדות לאפשרות של נצחון לעניננו. המשק העומד במאבק — של כולם הוא, אחראים לו אלונים ושערי העמקים; עגלת החציר הראשונה קצורה בידי אנשי כפר חסידים, כשהמחנה כולו עוד סגור — הם עדות לכוח עמידתנו. לא משק בודד, לא משקים בודדים, לא שואפי קרבות ומרד — הישוב כולו, הפועלים כולם, על מוסדותיהם, כולם עומדים במערכה.

לא רחמים לאנשים שרכושם נשדד ונהרס, לא דאגה להיטיב עמהם, לא אלה! מלחמה היא על העיקר ועל היקר! האינסטינקט הבריא, הטבוע בנו על אף הכל, הווייל לדרכי מאבק אלה; עורכי דין ובני ישוב, מורים ופועלים — ראו צורך נפשי להיות שותפים למאבק זה.

ולו היה זה המאבק האחרון — אולי היה רצוי לערוך מסיבת שמחה של מי שניצול מצרה, אולם המאבק רק לפנינו הוא, ולכן יהיה הערב הזה של פגישתנו עם השותפים למאבקה של יגור — עם פועלי חיפה, נשר, רמת-גן, עם אנשי המשקים, עם חברי הקיבוץ, עם באי כוח המוסדות, עם הנוער — ערב שישמש מיפקד לקראת מאבקים באים — המאבק הבא. שם יגור מתנוסס על בתים בתל-אביב ובחיפה וקורא למאבק, הוא מתנוסס על האניה, שהוצאה מחופי הארץ. זה מטיל אחריות, ונשתדל בכל כוחנו לשאת בה.

(דברים בפגישה עם פועלי חיפה לאחר „השבת השחורה“)